DOOR EEN NIET-ONTPLOFTE MIJN GEDOOD.

Maandag 1 Maart spoelde bezuiden Egmond aan Zee een walvisch aan, ter grootte van ongeveer 20 meter. De staart van het dier was omwoeld met staaldraad, dat op 10 meter afstand van den visch verbonden was met een mijn. Het is dus klaarblijkelijk dat de staart van het kolossale dier verward is geraakt in den draad van de mijn, zoodat deze op sleeptouw werd genomen, wat de dood van den visch tengevolge heeft gehad. Door de foto links krijgt men een idee van de grootte van den visch; de foto rechts geeft de mijn nog aan haar slachtoffer verbonden.

Hierin had hij gelijk. Nadat we aldus gedurende tien minuten hadden voortgeloopen, telkens even stilstaande om te luisteren, bevonden wij ons aan de andere zijde van het park.

„Hier is de villa van den dokter! Alles is hier rustig! Snel, op een drafje er heen! De studeerkamer is op de eerste verdieping — dezen kant uit!"

We liepen langs een zijpad. Hier en daar zagen we licht, doch we hoorden geen geluid; blijkbaar was iedereen naar het hoofdgebouw. Een glazen deur stond op een kier, we stapten naar binnen en liepen de kamer door; een paar zilveren kandelaars, die op een buffet stonden, stak Sam „en passant" in zijn zak. We slopen de trap op. Ik begon juist mijn koelbloedigheid weer wat terug te krijgen, toen Sam een deur open deed, en daarna . . . .

Ik zal 't nimmer vergeten! Een lange doordringende kreet, die mijlen ver in het rond doordrong. We wilden juist op een schrijfbureau toeloopen, maar bleven staan, als versteend van schrik! Alsof het gisteren gebeurde, zie ik nog hoe een porte-brisée opengaat en in de opening een meisje verschijnt dat ons verschrikt maar toch kordaat aanziet. Zij had zich daar blijkbaar bij het eerste alarm opgesloten, bevreesd voor den ontsnapten gek, en nu ziet ze den man, keizer Frans Jozef in persoon, de kamer binnentreden.

Sam keert zich snel om, knijpt me in den arm en fluistert: „Klazien!" en op hetzelfde oogenblik heeft zijn vindingrijk brein een plan tot ontsnapping uitgedacht.

„Ik heb een oogenblik de stad verlaten," zei hij tegen mij. „Ik wilde zien, met eigen oogen, of de Russen al nabij waren. Er is geen tijd meer te verliezen! We moeten de bruggen laten springen!"

„Ja, ja!" antwoordde ik. Ik had genoeg gezond verstand om de list te begrijpen. „We zullen het den dokter zeggen! Dezen weg uit!"

We wilden nu kalm de kamer uitstappen, doch opnieuw faalde onze toeleg. In de verwarring van het oogenblik had Sam twee dingen vergeten; allereerst zijn stem en ten tweede de zilveren kandelaars, die uit zijn jaszakken staken. Klazien liep op ons toe, greep Sam bij zijn witten baard, waarop dat vervloekte ding natuurlijk losliet, keek haar vrijer een oogenblik verbouwereerd aan, en toen, voordat we beiden van de verrassing bekomen waren, was ze de kamer uitgevlogen en had de deur achter ons op slot gedaan.

Daar stonden we opgesloten, terwijl het meisje buiten de kamer voortging luid om hulp te roepen.

„Klazien!" riep Sam nederig en smeekend. „Klazien! Je weet toch wie ik ben? Je geliefde Sam! Het was maar een grapje! Ik heb je zoo lief. Klazien, laat ons er uit, gauw!"

Doch het meisje stoorde zich niet aan zijn gesmeek, en ging voort met luidkeels om hulp te roepen. Sam probeerde nog de deur open te breken, doch toen dit niet gauw gelukte en we beneden reeds stemmen hoorden, vlogen we beiden naar het raam. Hoe hoog het ook was, we wilden elk de eerste zijn om den sprong te wagen en vrij te komen. Die zelfzucht was ons beiden noodlottig. We vochten als èchte gekken wie het eerst buiten zou zijn. Flauw herinner ik mij nog hoe Sam mij bij de keel greep, en mij in de kamer terugwierp; toen werd alles mij duister voor de oogen: ik raakte buiten kennis.

Spoedig kwam ik weer tot bewustzijn en bemerkte dat ik in de hal op den grond lag en mijn handen op mijn rug gebonden waren. Ik hoorde toen tevens dat Sam met de chèque en de kandelaars had kunnen ontsnappen en dat ze „keizer Frans Jozef" gevonden hadden halverwege in een kuil, dien hij gegraven had en waaruit men hem slechts met de grootste moeite had kunnen verwijderen.

* *
*

Drie jaar gevangenisstraf! Een mooi koopje! En dat was nog niet alles; Nans moest natuurlijk niets meer van me hebben, ik had evenwel één troost, namelijk: Klazien haar tweede naam zal nimmer luiden: Plug.

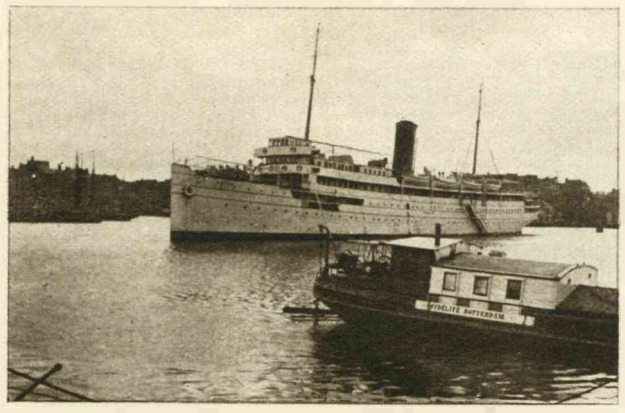

DE COMMANDANT DER „THALIA". †

Bij het uitbreken van den oorlog bevond het Oostenrijksche toeristenschip „Thalia" zich in de Amsterdamsche haven. De bemanning ging naar huis doch de commandant, Karl Freiherr von Bretfeld Kronenburg, bleef met enkele getrouwen aan boord van zijn schip, waar hij nu voor enkele dagen, ver van zijn vaderland, is overleden. Hierboven een foto van de „Thalia". *(foto van Steijn.)*

EEN NIEUWE UNIVERSITEIT.

Aan den voet van het Dornacher slot bij Basel is een dezer dagen de Universiteit van het Anthroposophisch Genootschap gereed gekomen. De bouw van deze stichting, die verscheidene millioenen gekost heeft, heeft geruimen tijd geduurd.

VAN DEN MAN DIE ZIJN GEHEUGEN KWIJT WAS

DOOR HENKIE

Voelt u zich wat beter, mijnheer? De man tot wien deze woorden gericht waren en die pas uit een bewusteloozen toestand ontwaakte, keek met verwonderden blik om zich heen.

Hij lag op den vloer in een winkel van rijwielen. Twee mannen stonden over hem heengebogen; de een bevochtigde zijn hoofd met een natte spons, de andere, een stoere politieagent, had hem de vraag gedaan.

„Wat is er gebeurd? Hoe kom ik hier?" vroeg hij.

„Je hebt 'n ongeluk gehad, m'neer! Je bent uitgegleden en met je achterhoofd hier op het trottoir gevallen. Toen hebben we je hier ingedragen. Je bent anders geen vijf minuten buiten kennis geweest. Ik zag je schuin de straat over steken, voor dezen winkel stilstaan en toen gleed je uit op een of andere manier en viel met uw achterhoofd op den hardsteenen trottoirband."

De gevallen man herinnerde zich van dit alles niets, en wat gekker was, hij zag in den spiegel van de étalage de beeltenis van een man die hijzelf was, en tooh herinnerde hij zich niet dit gezicht ooit te voren gezien te hebben. De beeltenis, die hij in den spiegel zag, was die van een flinken, netgekleeden jongeman, van ongeveer vijf en twintig jaar. Hij herkende zichzelven evenwel niet.

„Zal ik een rijtuig voor u halen, m'neer?" vroeg de politieman.

„Ja, graag..... of neen, wacht nog even." De jongeman wreef nadenkend met de hand over het voorhoofd en trachtte zich te herinneren wie hij was. Het was vruchteloos: niets schoot hem te binnen, noch wie hij was, noch vanwaar hij gekomen was.

„Mijn geheugen is totaal weg!" riep hij verschrikt uit. „Ik kan mij niets herinneren."

„U is nog niet geheel hersteld van den schok," opperde de winkelier. „Aanstonds zal het u wel te binnen schieten. Zeg ons maar om te beginnen: wie u is."

„Ik ben... ik ben...," stamelde de man, en hij verbleekte van ontsteltenis, toen de volle omvang van het ongeval tot zijn bewustzijn doordrong. „Ik weet niets, niets! Ik kan mij niet herinneren wie ik ben."

„Kijk in uw zakken," merkte de practische politieman op.

De onbekende tastte gretig met beide handen in de zakken van zijn overjas: ze waren ledig.

„U heeft toch iets zwaars in een uwer borstzakken," zei de agent. „Ik voelde het toen ik uw jas losmaakte."

Dit „zwaars" bleek een lederen taschje te wezen, gevuld met goudgeld. Overigens bevatten de zakken niets anders dan een zakdoek, een huissleutel, een horloge en eenig zilvergeld.

„H. v. H." las de politieagent, den zakdoek op speurderswijs onderzoekende. „Doe uw jas uit, m'neer, binnenin zal de naam van uw kleermaker wel te vinden zijn, denk ik."

Ook dit was niet het geval, evenmin in den hoed, waarin echter wel dezelfde initialen als op den zakdoek te lezen waren.

„Nou, heerschap, je hoeft nog niet bepaald naar het werkhuis te gaan," zei de rustbewaarder, terwijl hij het geldtaschje in de hand woog. „Maar, komaan, m'neer, u moet je nou iets herinneren over jezelf!"

„Neen," riep de jonge man uit. „Ik herinner me niets, absoluut niets!"

De beide anderen, een beetje ongeloovig, begonnen hem nu allerlei vragen te doen: of hij bekend was te Amsterdam? Waar hij dien morgen gegeten had? Of hij zich niet den naam van een zijner vrienden herinnerde? Ze vroegen hem den dag van de week, en de maand van het jaar. Op al deze vragen kwam evenwel steeds hetzelfde ontkennende antwoord. Ze vertelden hem, dat het Maandag was, 21 December, even voor halftwee, dat hij zich bevond op den Nieuwezijds Voorburgwal niet ver van den Dam en het Centraal-Station. Doch het was alles tevergeefs: 's mans verleden was een onbeschreven blad.

„Luister m'neer," zei eindelijk de politieagent weer, „als we hier dit steegje doorloopen komen we in de Kalverstraat, vlak bij Hotel Suisse. Ik zal u daarheen brengen, u bestelt daar een kamer, gaat wat slapen, en zult u dan mogelijk alles wel weer herinneren."

„Ik denk," zei de winkelier „dat u aan een bank hier in den omtrek een chèque gewisseld hebt; als u nu iemand met uw persoonsbeschrijving naar de verschillende bankinstellingen stuurt, kunt u misschien uw naam te weten komen."

De politieman vond dat een prachtig idee en de rijwielhandelaar beloofde dadelijk iemand voor dit doel uit te zenden. Zijn broer kon dat wel doen.

De onbekende werd intusschen naar het hotel gebracht, waar hij zich terstond ter ruste begaf en tot zes uur des namiddags bleef slapen.

Hij ontwaakte geheel verkwikt, maar helaas! zijn geheugen weigerde nog steeds hem omtrent zijn identiteit ook maar de geringste inlichting te geven.

Waarschijnlijk zou de beste wijze geweest zijn aan de politie te vragen het geval algemeen bekend te maken, en in alle politiebureaux zijn signalement of portret in het openbaar op te hangen. Dat de onbekende voor dit paardenmiddel evenwel terugschrok, zal ieder begrijpen. Bovendien was dit thans nog niet zoo noodzakelijk, omdat ieder oogenblik zijn geheugen kon terugkeeren.

(Wordt vervolgd).